

Будимир Дубак поводом деценије од упокојења Момира Војводића

Упознали смо се давно. Ја сам био млади пјесник, а Момир Војводић је већ био објавио неке своје књиге и већ је имао име у Савременој српској поезији. Један догађај, нажалост трагичан, који нас је још више зближио, то је било 1973. кад је био онај удес авиона на Маганику, у ком је погинуо мој брат, а и његов ближњи рођак. И онда смо у тој несрећи, у том болу, били стално заједно, па тако и касније све до његовог одласка – упокојења”, започиње причу на Радио „Светигори” о Момиру Војводићу књижевник и пјесник, а прије свега његов искрени пријатељ, Будимир Дубак.

Подсјећајући слушаоце, а и себе да је већ прошла деценија од његовог упокојења, те на себи својствен начин, поетски лако, описује његову личност, каже да се Војводић може назвати националним пјесником нашег доба:

„Момир Војводић је заиста и као личност особена био, јединствен. Човјек без длаке на језику, како се то каже у нашем народу, што се понекад могло чинити да смета његовом дјелу и књижевној афирмацији. Јер људи су били преосјетљиви понекад, кад би добијали приговоре са његове стране на своје понашање или ако би какву реску критичку ријеч изговорио на рачун њихове пјесме и приче или дјела. Такви смо ми, тешко опраштамо, али он је то чинио

из добрих намјера, био је незлобива душа, сјајан проницљиви аналитичар и наших нарави и наше књижевности. Један забринути, искрени патриота. Ако се данас може говорити о националном пјеснику, онда је то Момир Војводић. Пјеснику нашег доба, наравно. Има их још, али он је изразит примјер у суштинском значењу те ријечи, он је то био.

Момир Војводић се нарочито жестоко борио када је ударена ђускија у саме темеље српског бића, не само у Црној Гори, него уопште. И он је без зазора критиковао ту комунистичку власт бездушну, безбожну, мора се рећи, и која није презала ни од чега што је требало да српски народ сведе на готово ниво непостојања. И њему припада заслуга, огромна заслуга, као писцу, као ангажованом интелектуалцу, што је све што је могао од себе дао како би стао као браник, заједно са нашом Црквом, Митрополитом Амфилохијем, Митрополитом садашњим, тадашњим Владиком Јоаникијем, свештенством, монаштвом, а богме и многим људима, интелектуалцима, који се нису плашили да у вуненим временима, како их назива Гојко Ђого, пјесник наш сјајни, да у тим временима проговоре истину и да се супротставе злу.”

Сјећајући се Војводићевог рада у школи, Будак је казао да је Момир учио своје ђаке да морају знати стубове наше културе и од кога потичу, коме припадају и који је њихов матерњи језик:

„Момир је учио своје ђаке ономе што данас нажалост готово да није правило. Модерно школство, колико знам, се труди да одмакне од сопственог идентитета ученике, како не би, што веле, били ретроградни. Јер, знати свој идентитет и своју припадност данас је сврстано у категорију ретроградности”.

Тонски запис разговора Оливере Балабан са Будимиром Дубаком на [Радио „Светигори”](#).

mitropolija.com